

اعلان

گراڻو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نيت د دې کتاب سره ډيره
خواري کړی ده او په ډير عاجزانه طور ئې تاسو ته د مطالعې په
غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډير سخت منع دی

پښتو نيت
پښتو ډاټ نيت

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

دژ و د پښه

Presented By :

PUKHTO.NET

اښک خټک

Buxsons.

رباعیات

د رُبا عياتو فهرست

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۲۵۶	زما لېونتوب - روښانه مزل	۲۳۳	زبا عی
۲۵۷	ننگ او راج - حېرت	۲۳۴	دُنيا - ذهن
۲۵۸	عقل - معمه	۲۳۵	ژوند - زه ئې څه کړم؟
۲۵۹	د بُلبل ژړا - قلم او غېرت	۲۳۶	ماشوره - ماده پرده ده
۲۶۰	پښتون ولی - څه شوې؟	۲۳۷	جرگه - افلاطون
۲۶۱	پښتون او زه - ځان سره	۲۳۸	مینه مستبد - دیدار
۲۶۲	ننگ مې - رنډې قافلې	۲۳۹	خبر - مینه او وینه
۲۶۳	خپل مرام - پښتو	۲۴۰	بې صبری - ځان سره غم
۲۶۴	خدمت - پښتون یم	۲۴۱	تکل - باجه گۍ
۲۶۵	روښانه سیاست - پت	۲۴۲	زما میراث څه ... - کور او گور
۲۶۶	د پښتو کانی - علم او علم	۲۵۳	د نظر باز - لا ژوند یم
۲۶۷	اوده - همت او اراده	۲۴۴	څه وو او څه - دا قافله
۲۶۸	حېرت - حسن	۲۴۵	پښتو - د ننگ لار
۲۶۹	زړه کوټه - سیورج	۲۴۶	د وفا در - دوه رُخه
۲۷۰	هستی - ورور ورور نه شو	۲۴۷	دُنياداری - دا دین
۲۷۱	زما گناه ده - کړې لارې	۲۴۸	یو درنگ ده - د چا شوه؟
۲۷۲	زما مضمون	۲۴۹	ماته غل ده - باتور یم
۲۷۳	سرېتوب - دا ماحول	۲۵۰	خپل فن د بل نقل - نوې کُل
۲۷۴	د صحرا فریاد - مارها کره	۲۵۱	دې خپل زړه ... - ډاکټره ...
۲۷۵	دُنيا کنده شوه	۲۵۲	هیڅ ونه شول ... - کټه باز ...
۲۷۶	صحت او ... - د غېرت لېونې	۲۵۳	نه وو نه نا - چغه یم
۲۷۷	قلم او جنډه - کړسۍ او کند	۲۵۴	یوه قطعه - ما ورکوی
۲۷۸	سره پښتو - د کور درغلی	۲۵۵	تور خنجر - عظمت داسې

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
		۲۸۰	چې جرگه نه... - پښتو شته
		۲۸۱	د نيت پسات - تماشه ده
		۲۸۲	کوه چې څه... - مرگ او ژوند
		۲۸۳	خپل سر - شازلمه يم
		۲۸۴	زه - په سپينه جامه تور
		۲۸۵	بس د ننگ... - خپل پردی
		۲۸۶	بې ننګۍ - امتحان
		۲۸۷	د منزل غم - نه د نن نه د سبا
		۲۸۸	په سفرونو کېښي د... خر بتک
		۲۸۹	محبوبه د پښتو - حوري
		۲۹۰	د ګوډر مازيګر - کوچی
		۲۹۱	اولس او حکومت - عجيبه ده
		۲۹۲	واعظ او ليډر - سپينه جامه...
		۲۹۳	پنګه - کرل رېبل
		۲۹۴	زما وينه - چاپلوسی
		۲۹۵	دا هوښيار؟ - تېر عمر
		۲۹۶	رښتيا لېونه؟ قلم زما علم
		۲۹۷	لار د ښاغلو - زما باز
		۲۹۸	پښتانه څه... - ضعف او سنگر
		۲۹۹	نوي مېدان - غم د پښتون
		۳۰۰	د پښتو چغه - غېرت
		۳۰۱	ملنگ خټک

رباعی

سناد تخلیق لویه لمن کښې ربه!
 ما پسخوی دا رنکارنک دُنیا کی
 ما ته زما د پښو جوړمه راکړه
 زما د مینې او د ننک دُنیا کی

دُنیا

د زړه دُنیا د مینې ډکه د بشکلا دُنیا
 د کُل په پانه ویو لحظه خوږه مُسکا دُنیا
 زما د ژوند د ناکړدو د لاسه سوې سوې
 د وخت د جبر له خپېرو په ژړا دُنیا

ذهن

ذهن د فکر د تخلیق د پلوشو 'اينه
 زما د مینې د شعور د ولولو 'اينه
 د زمانې تورو لوگو پرې داسې لوبې وکړې
 نن د غمونو، ارمانونو، د تیږو 'اينه

ژوند

ژوند د 'ادم بابا نړۍ ته د جنت پېغام
زما تکل ئې د انسان د شرافت پېغام
که په صحرا کې يوه چغه شوه پروا ئې نشته
دا د پستو د ننگه ډک مې د غېرت پېغام

زه ئې خه کړم

يو راته راشي، ځان راته ورور کا
بل په کې راشي، ځان راته يار کا
اوس ئې نور خه کړم، خه نه وونه شول
که ځان مې زوئې کا، که ځان مې پلار کا

ماشوره

دُنیا د سُود په لور کږه شوه
 پښتو ترخه شوه، پېسه خوږه شوه
 فېصله ټوکه، جرگه نخره شوه
 زندګۍ څه شوه، یو ماشوره شوه

ماده پرده ده

زړه راته وائی، چې ټول دی خپل کړم
 مینه مې وائی، چې ښه دې ښکل کړم
 روح مې نعرې، کړې دا خو ماده ده
 دا ستا جذبه ده، توره پرده ده

جرگه

د چا په ترڅ کېږي، غرض باجه ده
 د چا مغزو کېږي، بله نشه ده
 ملنگه ځان ژاړې کړه خاندې
 ستا خو پښتو ده، ستا خو جرگه ده

افلاطون

د خيام او د افلاطون وه معامله
 فلسفيان ئې وو ولاړ په تماشه
 ملنگ خپل سر ګروږه، ترېنه روان شو
 وې چې دواړه يا ړانده دي يا نشه

مینه مستېده

یو د وخت نشو کښې هسې خندېدو
 بل د فکر په جنجال کښې غمېدو
 زما ذوق د ښکلی سترگو نندارو کښې
 د ژوند لوبه کښې په مینه مستېدو

دیدار

چا وې گل ښه، چا وې لعل ښه، چا وې یار ښه
 هلته بیا جنت او دلته کښې بازار ښه
 ما وئیل د ژوندون لوبه د مرگ ویره
 په دا منځ کښې ئې یو درنگ د یار دیدار ښه

خبر

يو به رقيب وى، بد به کتل کا
 بل به حريف وى، بد به وټل کا
 ملنگ، ملنگ دے، کچکول کچکول دے
 خبر ئې ژوندون دے، خبر به کؤل کا

مينه او وينه

اے مجنونہ! کړې خراب د لېلې مينې
 د نېکې لارې نه کورې، نه ئې وينې
 هغه وخاندل چې ډېر ښه يم کلاپه!
 چې په دې خبرو نه څښم د چا وينې

بې صبری

دغه ژوند د محبوبا هغه قلا ده
چې په کومه لار ټي ځمه حېرانېږم
خود خپل ننگ د نظر سره څه وکړم
تگ که نه کيږي نو زه کله صبرېږم

ځان سره غم

وجود يخيږي، جذبات سپريږي
ذهن ګډوډ شي، فکر ورکيږي
د بنګار مرغان جالې ته راغلل
اوس نو د ځان سره غميږي

تکل

قضا طوفان ده، اباسین چله
 آسمان تورتم ده، په مزکه هله
 کشتی سوری ده، مټې ستومانه
 د الله فضله، خپله تکه

باجه کی

د چا په ترخ کښې، یو باجه کی ده
 د چا په شونډو، بله شپېلی ده
 د سر او تال، تمیز ی نشته
 خو غړوی ئې، لوبه هرځای ده
 زرګیه ستا دې، د پښتو ننگ وی
 که مزکه اور وی، که آسمان جنگ وی

زما میراث څه شو؟

چرته شوې خوشحاله بابا! څه شوې باچا خانه؟
څه شوله! او ولې؟ مارگله تر بدخشانه
غلوهر څه تالا کړل، که کوربه وهر څه وخوړل
زه د خپل میراث پوښتنه وکړمه د چا نه؟

کور او کور

چې جوړ مې نه شو د پښتو کور
ماته جوړ نه کړی د خښتو کور
خپلو پرديو داسې مې پرېږدی
که سپين وم، سپين ښه، که تور وم تور

د نظر باز

که وجود مې ټول بې وسه تش تصویر شو
د نظر باز مې لا تېز او هواگیر شو
چې د حسن په بنکالو پوه شې ببر شې
د خپل ښکار په کار کښې هغسې کاسیر د

لا ژوند یم

ه منډې پاتې، اس ئې پرده د
لارې رنډې شوې، مېدان ډونگه د
چې نه صبریرې، او نه پتیرې
ختک به خه کړې، چې لا ژوند د

څه وو او څه وه شول؟

عمرونه تېر شو، خو څه ونه شول
 زارۀ خوارۀ شول، نوی خوارۀ شول
 کچکول ته ناست يم، رباب ته کورم
 خدايه! دا څه وو او دا څه وه شول

دا قافله

ماته وائی راشه، چې څو مکې ته
 خپله ئې مخ دح، درمسالي ته
 ميروېس خفه دح، خوشحال غصه دح
 دې خان ملا ته، دې قافلي ته

پښتو

اځ زما د هلكوالی لېونتوبه!
 نن واپس په منډه منډه راشه راشه
 دې د عقل هوښیارانو ډېر خطا کړم
 مرگه راوړه، خو پښتو، مینه وفا شه

د ننگ لار

د غرض دا قافلي ټولې ړندې شوې
 د غلو ډکې شوې، کړې شوې، هم وېرې شوې
 چې د ننگ، پښتو، انسان منزل ته رسی
 هر چې شوې نو هغه ښې شوې هغه ښې شوې

د وفادر

زه گدا نه يمه مټين يم، خوږې سترگې غواړم
ماته خو بس د گل د مينې ډك نظر پكار ده
لاره كښې ډكې پېمانې او مېخانې خه كوم
زما جنون ته خو د يار د وفا در پكار ده

دوه رُخه

چې ما وژړل تا وځندل نو ښه شوه
زما مينه كه كچه وه هم پخه شوه
زه دې خپل اولس ته خر خادر كښې پرېښوم
ستا د غېرو د "لالا" ښكله كښې شپه شوه

دُنیا داری

چا وې وروری ده، چا وې یاری ده
چا په کبې ووی چې دینداری ده
ما چې پرې ځان له څه فکر وکړو
شا ته ئې ټوله دُنیا داری ده

دا دین

زه ئې په تش کتو کافر کړم
خپله ئې څبې او مسلمان دح
په یو کتاب کبې دوه مسئلې شوې
دا لا کوم دین دح او کوم ایمان دح

يو درنگ د

وخت په هوا د، نه حصاريزی
پرون دې لارو، نن دې تيريزی
سبا ئې نشته، چې خه به کيری
دغه يو درنگ د ک دې ارزيزی

د چا شوه؟

د ملا بانگ د زما تپه ده
دا ئې ژوندون د، دا ئې قيصه ده
دنيا د چا شوه، عقبا د چا شوه
دا خو جگړه ده، دا خو لانجه ده

ماته غل دح

خپله خو خيژي، بر تر اسمانه
پښې ئې چاپېر کړې، ټولې دُنیا نه
دغه اوږ سترگه، لا ماته غل دح
لاس نه وباسي، مې له کړېوانه

باتوريم

خو په وينه د مزي په خوئي باتور يم
داسې ټينگ ولاړ په ننگ د خپل دستور يم
چې په فکر او عمل کېښ انقلاب يم
د پښتو مزاحمت يو سور سېلاب يم

خپل فن د بل نقل

دلته د تپې د شعرونو بنائست کښې هرڅه شته
 اچ وروړه! په مخ ورته پردی رنگونه مه تپه
 دلته د مغرب د فن کچه نقلونه مه کوه
 مونږ ته د پښتو د گل غوټو مخونه مه تپه

نوي گل

که ډېر ئې تاو راتاؤ کړې خو ماتېږي کورې نا
 تس نس يو خو ننګو نه مو ورکېږي کورې نا
 خټکه! که رشتيا شو مونږ، دا هرڅه به رشتيا شي
 د وينو په دې ډنډ کښې به يو نوح گل پېدا شي

دې خپل رنځور زړه ته

زړه! ته چې، دُنیا پرېږدي
د ژوند کتاب مې رابنده وي
نو دا ښکالو چې د جانان ده
دا څه کوي؟ دا څه کوي؟

هسپتال کېږي

ډاکټره بس!

ډاکټره! بس دح، زړه لاړ خفه شو
په مرض نه دح، په زمانه شو
ورته مې جام د وینو یورو
هغه ئې لاس کېږي را اېوته شو

دې خپل رنځور زړه ته

زړگيه! ته چې، دُنیا پرېږدي
د ژوند کتاب مې رابنده وي
نو دا ښکالو چې د جانان ده
دا څه کوي؟ دا څه کوي؟

هسپتال کېږي

ډاکټره بس!

ډاکټره! بس دح، زړه لار خفه شو
په مرض نه دح، په زمانه شو
ورته مې جام د وینو یورو
هغه ئې لاس کېږي را اېوته شو

هيڅ ونه شول خو وشول

چې څه مې کړه شول، هغه مې وکړل
چې څه پکار وو، هغه ونه شول
لار مو د وينو، بلې ډيوې کړې
که هيڅ ونه شول هم ډېر څه وشول

کټه باز يم

زه د خپلو هسکو تورو غرونو کټه باز يم
دا د غرضونو لېونی مې ښکار کوی
زه د کړلېچونو، غورځنگونو شين زمره يم
دغه دوکه شوی رانده ما هم بار کوی

نه وو نه نا

زه د خوږې چينې په غاړه به له تندي مرغه
چې د ديدن په وخت نه "هو" کوي نه "نا" کوي
زه مجنون نه يمه پښتون يم، سوال کوله نه شم
ته لېلې نه ئې پښتنه ئې، نو حيا کوي

چغه يم

چغه يم خو ژوندون د خپل مرام يم
د بشر په ورورولي کښې د خپل قام يم
مرگ او ژوند زما د لارې مرحلې دي
زه روان د پښتنو په ننگ و نام يم

۱ انسان

يوه قطعه

د زلفو په تيږو کښې ستا د سترگو په ډيوو کښې
مزل د مينې کيږي د منزل د لېونو
زړو مښنو! لر ګودر کښې ګرمه ګډا غواړي
په بر ګودر کښې چنه د مېوند د لېونو
اسمان به خپله چار کوي خټکه ته خپل کار
ډولي به ګورې بائېلي د اغيارو په اسرو

ما ورکوي

ماته ربّ راکړ د جنت په شانې کور د
دا چې د اسمان د کهکشان غونډې روښان د
ماته خدائي راکړ د وطن مړنې ورور د
دا چې د غېرت او شرافت ښکله انسان د
نن "لالا"، "چاچا" په هر څه سترګې پټوي
ما ورکوي ځان له په ما لارې جوړوي

تور خنجر

دا چې د نړۍ دې بحرانونو لېونی کړل
هر خوا ته راندۀ کانه چکونه لکوی
ما، زما تاریخ، زما ټاټوبه هېروی
لویه پښتونخوا رانه په مکر پټوی
ماته په سینه رانه باسی تور خنجر
پښې کښېږدی د خپل غرض زما د ژوند په سر

عظمت داسې

ستا د خوږو بڼو لښو کښې که عادت داسې ده
زما د مینې په زخمونو کښې عزت داسې ده
د غزل فن کښې د ژوند هسې د بنائست په ژبه
د لوړ ژوندی شاعر کمال داسې، عظمت داسې ده

زما لېونتوب

اے زما د پستون والی لېونتوبه!
 نن په چغو چغو زر راپسې راشه
 دې د عقل هوښیارانو ډېر خطا کړم
 مرگه راوړه، خو پستو، مینه، وفا شه

روښانه مزل

کاروان د غلو شو، تگ د پردو شو
 سترې زړه کیه! وخت د تیارو شو
 لاره کښې کښې، اسمان ته ګوره
 که دې مزل، په رڼیدو شو

ننگ او رواج

زما ژوند چې احتجاج وه احتياج شو
 كله هغه دح خو بل شاني رواج شو
 ننگه! ووايه چې ستا نو كومه لار شوه
 چې بدل د زمانې درته رواج شو

حېرت

ما خو وې چې ژوند او سر به ترې قربان كړم
 مرگ به مينه او وفا د خپل جانان كړم
 زمانې چې پرو بال راځنې پرې كړل
 بې وسې مې نن په دوه و كېنې حېران كړم

عقل

زړه د وينې او د مينې ائينه ده
 ذهن بس د ژوند د لوبو پيمانه ده
 په دامنځ کبې چې ئې زه يمه نوڅه کړم
 عقل خپله يو ناحله معمه ده

معمه

علم يا ويړه شي او يا اسره شي
 ژوند مخمسه شي، تگ معمه شي
 سرچ حېران وي او حېران لار شي
 نو نه هغه شي او نه دغه شي

د بُلبل ژړا

يو بُلبل مې د گلو سيوری ته لیدو
خوزېدې نه شو، په ځای به رپیدو
ما وې والوڅه! بنائست ته کېدا وکړه
ده خپل ځان ته وکتل او ژریدو

قلم او غېرت

خپل بې احساسه، یاران بې پته
پردی بې مخه، اغیار بد نیته
کچکول دې کوز کړه، رباب دې کښېږده
قلم راواخله، خپله غېرته

پښتون ولی

خان کا کا هر څه هر څه پرېښول ممبری پسي
 ملا محراب او منبر هر کرل په کرسی پسي
 خلقه د خوارو زار ملنگ دي وچ تندي ته کورئ
 دح زور کچکول لاگرځوی پښتونولي پسي

څه شوي؟

جندي رپيري، د پښتو نه شوي
 چغې شوي ډبري، د عمل نه شوي
 چې نه د جنگ شوي او نه د ننگ شوي
 که ښکلي ډبر شي نو هم د څه شوي؟

پښتون او زه

خندل مې وکړل نو د خدا شوم
ژړا لیکمه چې د ژړا شوم
ما د پښتو، لېونتوب وکړو
پښتو زما ئې او زه د ستا شوم

خان سره

وجود یخپری، جذبات سرپری
ذهن ګډوډ شی، فکر هېرپری
د ښکار مرغان، جالو ته راغلل
اوس نور د خان، سره غمپری

ننگ مې راپسې دح

نن ژوندون د محبوبا هغه قلا ده
چې په کوم لوري ئې ځمه جبرانېږم
ولې څه وکړم چې ننگ مې راپسې دح
تک پرې نه کېږي، خو زه چې نه صبرېږم

ړندې قافلې

يو خوا ذهن او زړه سترې تجربې دي
بل خوا وخت وائي چې نوې مرحلې دي
ا ح د ننگ او د شعور احساسه وايه!
لاره شته خود اړندې چې قافلې دي

خپل مرام

اڅ غېرته! وایه ته پکښې څه وائي؟
 زړې غواړې که څه نوې راته ښايي؟
 دا تار تار دستار به ملا ته کمربند کړم
 که د خپل مرام په سمه لار مې ښايي؟

پښتو

د ننگ لاره کښې هم تخت وی هم تخته
 که دا نه منې نو دېخوا مه راځه
 پښتو دا ده چې د ننگ سودا ونه کړي
 مرحله به هم خوږه وی هم ترڅه

خدمت

راته وائی اس تیار ده راسورېږه
بس د زور او زر په بادو وپرسېږه
ورته وایم د خدمت زین راته کوره
د دولت خبرې مه کوه ورکېږه

پښتون یم

راته ښائی ښې ښکلې ښکلې سمون
لمسوی زما دا خواروزار ژوندون
ورته وایم لږ په خیر راته اوکوره
زه پښتون یمه، پښتو یمه، پښتون

روښانه سياست

مینه رانه پت غواړی، وطن رانه خدمت غواړی
 یه! ملګرو داسې سیاست نوڅ حکمت غواړی
 راشی چې دا مینه او غېرت سره جرګه کړو اوس
 وخت ګوري نن داسې یو روښانه سياست غواړی

پت

دا د ژوند کړې وړې او اوږدې لارې
 چې په هر قدم کېنې ډېرې خطرې دی
 خو چې مخامخ د پت، مینې، منزل وی
 نو د ټولو شیرینو نه خوږې دی

د پښتو کانی

که هغو په لاس کېږي مېم راته نیولی
ما په زړه کېږي ورته ننگ وپت ساتلی
وخت که هر خود چپو چپو سېلاب شی
د پښتو کانی سیند نه دی بهیولی

عَلَم او قَلَم

سوال پېدا ده، نن د ژوند په لوټي مېدان
نن حالاتو کېږي قلم ښه که علم ښه
ما چې ډېر فکر په هره سطحه وکړو
اځ ساده خلقه! علم ته هم قلم ښه

اودۀ

موسم بښۀ دۀ، خاوره بښه ده، تخم بښۀ دۀ
ولی ما سره کۀ غم دۀ نو دا نه دۀ
د نن کر او د سبا فصل به خۀ کړم
چې قلبه وړانه، دهقان ئې لا اودۀ دۀ

همت او اراده

د موسم او د حالاتو خپل عادت وی
خو خبره د خپل نیت او د همت وی
کۀ همت او اراده په خپل سمون وی
نو بدل شی کۀ اسمان وی کۀ قسمت وی

حېرت

دا الزام چې په قسمت ده
 بدبختی نه ده، غفلت ده
 که همت پکښې پېدا شو
 خړه خاوره هم جنت ده

حسن

زړگيه! جوړ ئې، لکه د مینې
 نه چې د غوښې، نه چې د وینې
 بیا نه په ځان ئې، نه په جهان ئې
 چې حسن کسې، چې ښکلی وینې

زرگوټے

شبه توره تپه، موسم طوفان ده
 په کور جری ده، محشر جهان ده
 زړونه خیرن دی، سترگې بدلې
 زرگوټے نر ده، چې لا روان ده

سیورے

که دا کاروان وی، دا ئې څاروان وی
 دا ئې رفتار وی، دا ئې یاران وی
 سترې زړگيه! سیورے ترې بڼه ده
 که د پلوڅې وی، که د دالان وی

هستی

د هستی دا مسئله یو معمه ده
 مخمسه ده چې نه هغه ده نه دا ده
 د دنیا ژوند د دریاب په مخ حباب ده
 قیام نشته، نه اختیار شته، نه بقا ده

ورور ورور نه شو

دا د ابلیس جاله شوه نن د ادم کور نه شو
 دلته کبې هابیل قابیل ورونه وو خو ورور نه شو
 ټول هادیان ئې سترې کړل هر کتاب ئې وخوړو
 تور دلته کبې سپین نه شو، سپین دلته کبې تور نه شو

زما ګناه ده

بس نه خپل ته ګوته نيسم نه پردو ته
 ګناه نشته نه هغو ته، نه دغو ته
 زما جرم زما خپل ړوند اعتماد وه
 چې خوشحال ومه د نورو بوساړو ته

کړې لارې

ما وليدې چې ځی، ځی د رقيب کاله ته رسی
 دا لارې د دیدن مو پاکه خدایه! داسې غلې شوې
 دا هسې نه چې ورځ ئې د مټین د جنازې شی
 دا شپې چې بلاګانې شوې، تیارې شولې اوږدې شوې

زما مضمون

زما مضمون زما خواهش، نمود، ریا نه وی
 زما په ذهن خو راځی، ولې زما نه وی
 چې د حالاتو په تود بټ کښې زما زړه نینه شی
 یا په ټوپونو شی، یا وچوی، یا تقار جوړ کړی
 فکر او خیال ورته جامه احساس ئې رنگ پیدا کړی
 قلم راپاڅی د الفاظو نه اشعار جوړ کړی
 بیا ستاسو خوبه ده چې دغه کوم مضمون بولی
 که د شاعر انسان په ځله ئې جگر خون بولی

سرېتوب

عجیبه غوندي موسم شو
باران وینې، وږمې اور شو
سړی توب لارو دهشت شو
نه ورور پاتې شو، نه کور شو

داماحول

چې ژوندون د بې ارزی شو
چې مرگ د بیوسی شو
لویه خدایه! لویه خدایه!
داماحول مې تیزندی شو

د صحرا فریاد

چې پستو سود او سودا شوه
د بیوپار په دې دنیا کښې
د غربت چغه بس پاتې
یو فریاد شو په صحرا کښې

ما رها کړه

لویه خدایه! لویه خدایه!
اخر ستا یم څه خو را کړه
کڼی څه هر څه دې واخله
ما تنها کړه، ما رها کړه

دُنیا کُنده شوه

خدايه! دا دُنیا خو دې پوره قصاب خانه شوه
 پاکه د ادم، دا خونه لاره ښه کُنده شوه
 دا د ژوند لمنه ټوله خیري ویری لاره
 یو خوا زور او زر حکم شو، بل خوا ته فتوه شوه
 هر چا ځان ته خپل معبود د خپله لاسه جوړ کړو
 گوره استعمال په کښې کعبه او کلیسه شوه

صحت او غېرت

صحت وائی چې د کت نه مه کوزېږه
 غېرت وائی پاسه پاسه وزغلبېږه
 د دې هر څه سره زه ښه پوهېدې شم
 وخته ته راشه نور مه اپوته کېږه

د غېرت لېونه

زه د خپل بابا د وینې یو زلمی وم
 د مرام لار کېښي د مینې ننکياله وم
 چې مې ټول عمر صحرا کېښي مزل وکړو
 لکه زه چې د غېرت یو لېونه وم

سره پښتو

کله سر ته راته کښینی، کله پښتو ته
ما راکاږی له ترخو ځنې خوږو ته
دوی ته خر پر، اوبه تبه خو ښکارېږم
ولې نه کوری زما سورکی پښتو ته

د کور درغلی

ولې ګوته هسې ونیسمه چاته
چې مورچه مې خپل لښکر ګډه راته ماته
چې په کور کښې د نیتونو درغلی وی
هیڅ کیله نه ده پکار د بل پسا ته

۱ پسات، فساد

زما وېنا

نۀ خفه يم، نۀ مايوس يم، نۀ پښيمان يم
دغه ګډو وډو چارو ته حېران يم
کۀ د وخت روغ لېونی ترې سبق واخلي
لکيا ځکه په وېنا او په بيان يم

شېدلې کټ ولې؟

نن هم ژوند د پاره مرګ ته غاړه ووځم
کۀ د ننگ مېدان جوړېږي ورته ووځم
خو کۀ لوبه د چل ول د سود سودا وي
خپل شلیدلې کټ ته لارمه پرېوځم

چې جرگه نه شوه

اے بابا! چې توره ونيوه زنگونو
 قلم گرځي د اغيارو په رنگونو
 چم پردې شو او جرگه مرکه نه شوه
 کومه لار شوه د پښتو او د ننګونو؟

پښتو شته

چغه شته حساب کتاب د معاملو شته
 شنه باغونه د وعدو او د دعوو شته
 خوساده غوندي جواب به ئې څوک راکړي
 چې په دې قبر "شکري د پښتو" شته؟

د نیت پسات

چې یاری کښې ګرېوان خیر، بنګری مات شی
 نو خوندونه خو د مینې هله زیات شی
 ولې دا لا کومه لوبه په کښې وشي
 چې په نیت کښې راپیدا چرته پسات شی

تماشه ده

تماشه ده څوک محمود شی، څوک ایاز شی
 د خبرو وخت کښې هر یو کټه باز شی
 خو چې سود او زیان له ورايه رابښکاره شی
 د تنزری غوندې ګېر په خپل 'اواز شی

کوه چې خه کوي

خه مې نه دی کړی، ووايه چې ئې وکړم
ولې زه د پت پتوني لوبه نه کړم
چې دې سترگې شوې په نوی دود بدلې
ته کوه چې خه کوي زه به دې خه کړم

مرگ او ژوند

که خفه، که گيله من يم، که غصه يم
خو ولاړ هم په لښکر هم په مورچه يم
ماتېدې نه بدلېدې نه خرڅېدې شم
چې پښتو ئې مرگ او ژوند د زه هغه يم

خپل سر

گرځېدلې هم په غره يم هم په سمه
در په در مې د لېلې د دیدن طمع
هره هڅه، هر تکل مې هر خوا وکړو
خپله غمه! په خپل سر ئې زما غمه

شا زلمه يم

دا خټک چې نن په کور کېنې بوډا بڼکاری
د ننگ چغې ته مېدان کېنې شاه زلمه دے
کله! دے به چاته هغه، چاته دا وی
خو چې ستا خبره راشی، لېونے دے

زه

په راستۍ، په خوشحالي ورسره ځم
 د خدمت د ابادۍ به ئې منم
 خو که پټ ئې بيا په بډه باندې پياز وه
 نه منم، نه ځم، نه اورم، نه کوم

په سپينه جامه تور

خپلو ونه پېژندو، بڼه ئې وزپلو
 پردو وپېژندو ډېر ئې ووهلو
 د خټک د ننگ د عمر دا سزا شوه
 چې په سپينو جامو تور کړو پردو خپلو

بس د ننگ مېدان

څه به جنده کړم، څه به لښکر کړم
خپلو تربور کړم، پردو کافر کړم
څه شوې زما، د ننگ مېدانه!
چې سر قربان کړم، زندګۍ درکړم

خپل پردی

ژوندون ډېر صفا په غُرزو پُرزو تېر شو
ذهن ژوبل، غم سېوا شو، فکر ډېر شو
ځټک کور ته بس یوه خبره راوړه
پردی ووهلو، خپل ئې په سر تېر شو

بي ننگی

چې ننگ سودا شی، مینه دکان شی
 هېره پښتو شی، پاتې مېدان شی
 خه به اټک شی، خه به خېبر شی
 خه به هېواد شی، خه به افغان شی

امتحان

واټی راپاخه وخت د مېدان ده
 وایم تیاره ده، ذهن حېران ده
 ننگ او شعوره! ته رآمدد شه
 پېښه لانجه ده، لوټې امتحان ده

د منزل غم

پردی پردی دی، خپلو کښې چل دے
 اولس اوده دے، کلی کښې غل دے
 د غېرت چغه په شور کښې ورکه
 غم د مزل دے، ویر د منزل دے

نه د نن نه د سبا

په اسرو اسرو، بانو بانو خطا شو
 ځان او قوم ته نه د دين نه د دُنیا شو
 چا مونږ خرڅ کړو او په چا باندې دوکه شو
 که پوهېږو نه د نن نه د سبا شو

په سفرونو کښې د وطن یاد ۱

راشه راوړه دك كندول سپينې شوملې
چې مې هېرې شې پردې شونډې كاسې
زما خپلې گل غوټې به وې شاربلې
تورې سترگې، غوړې څنې، سرې غنچې
چې مستې مې د پښتو په خوند پوره شې
رانه هېره دا پردې پردې نخره شې

۱. سوچۍ - قفقاز - كوه قاف كښې.

خرېتك

خرکې بټک راواړوه دهقانه!
چې په لپه اوبه وڅښمه لتانه
په هر کوټ کښې ئې زما د خاورې خوند وې
مېخانه دې وې د دې مخکښې ویرانه
چې نشه پکښې زما د شنو چينو ده
او مستې پکښې د ننگ او د پښتو ده

محبوبا د پښتو

چې کلبونو کښې مستې نخرې کوی
 دا کلک سترگې حیاګانې خرخوی
 د خپل کلی دُرخانې ته به ئې لوکې کړم
 که ځانې د کوه قاف ښاپیری وی
 د سپوږمۍ نه هم ښائسته ده په رڼا کښې
 چې حیا ده د پښتو په محبوبا کښې

حُورې

په بانه مانه چې ساګو ته راغلی
 خومره ښکلې دی دا پېغلې مې د کلی
 تورو سترګو کښې ئې پټه مینه خاندی
 یوې بلې ته لکيا دی غلی غلی
 چې هم حسن شی هم مینه هم حیا شی
 داسې حُورې به لا بل چرته پېدا شی

د ګودر مازیګر

دا ملالی پت پت کوم خوا ته کتل
 دا د چا د شپېلۍ خه ئې اؤرېدل
 چې منګه ئې ترې په مزکه راگزار شو
 دا حېرانه شوه نوکونه ئې چیچل
 د ګودر مازیګری کښې دا قیصې وی
 د وطن د سیند د لارې دا مزې وی

کوچی

کوچی چې د کیردی سره ولاړه وی سپوږمۍ وی
 چې کوچ کوی روانه وی نوبته مسته هوسی وی
 د خپلې قلا منځ کښې ناسته ښکلې ښاپېری وی
 د ننگ د جنګ په وخت کښې د سور تندر ملالی وی
 د لوړ نیکه د وینې یوه پاکه دُردانه وی
 زمونږه د پښتو د مینې جوړه خزانه وی

اُولس او حکومت

حکومت تشې وعدې دی یا دعوې شوې
سیاست هسې خبرې شوې، دوکې شوې
د اُولس حالت د دوی ترمنځه دا ده
د څاروی د قصابانو کره شپې شوې

عجیبه ده

لېن دېن واشنگتن کښې وی
خرڅ دلته پاکستان شی
غرقه اکبرپوره شی
تیراه کښې چې باران شی

واعظ او لیدر

ملک په قرضو کښې غرق ده
اولس د لوړې نه مری
واعظ د حورو غم کښې
لیدر کرسی خپلوی

سپینه جامه توره قیصه

وخت په چغه وائی له غریبه وروره!
چې ورځې چرته نو خپل خادر ته ګوره
غلا به دوی وکړی او تا به پکښې غل کړی
د غټانو جامه سپینه، قیصه توره

پنکه

داسې تش کچکول دې ولې دح ملنګه!
ته خو هم راغلې د سرو زرو له درنګه
ما وې واوړه ځان په دې خبره پوه کړه
”پنکه، پنکه، د غټانو کور ته پنکه“

کرل رېبل

تور ته ځمه، سپين ته ځمه، زير ته ځمه
د جانان د کور پوښتنه ترې کومه
هر يو ماته در د خپلې لېلې ښائې
اوس په منځه لار کښې ناست کرم رېبمه

زما وینه

دا منم ډاکټره! پاکه زما وینه
د مرض پکښې څه نشته، څه به وینه
خود ننگ یو جراثیم پکښې ضرور شته
دا چې ما هم زوروی، هم سوزوینه

چاپلوسی

راشئ خلقه راشئ! نن په کلی کې اشر د
یو مست په خبرو، بل په لښته، بل په جر د
گټه د بادار ده، خوارو زار پکښې دلیری
غت چاپلوس ته وگوره، له ټولو معتبر د

دا هوښيار؟

د قام ننگونه، چې وړی بازار ته
نه گوري ځان ته، نه نيکه، پلار ته
اچ د پستو، د پت جنونه!
وايه څه وائي، دغه هوښيار ته؟

تېر عمر

چې عمر تېر شي، تن مرضونه
ژوند محتاجی شي، فکر غمونه
ساده زړگيه! ومنه پوه شه
چرته ټوپونه، څنگه کارونه

رښتيا لېونې؟

لېونې به لا بل څنگه وی عالمه!
 زه ئې غم خورمه دا ټول رانه بې غمه
 چې په گټو، لوټو، غنومي څوک اولی
 زه مېسکه شمه دغا ورته کومه

قلم زما علم ل

زما یو بابا قلم ده، بل علم ده
 ما په دواړو سم خوړل یو قسم ده
 که علم رانه څوک واخلي غم ئې نشته
 زما لاسو کښې مې توره، خپل قلم ده

ل جنده، نشان، بېرغ

لار د بناغلو

کور د بهرام شو ملک د مغلو
 ننگ د غرض شو، جنگ د کړلو
 د وخت خوشحاله! په غره کېنې کېښنه
 اوس لارې څاره، د چا بناغلو

زما باز

که وجود مې ټول بې وسه تش تصویر ده
 د نظر باز مې هم تېز ده، هم قجیر ده
 چې د حسن په ښکالو پوهه شی ببر شی
 د خپل ښکار په کار کېنې هغسې کاسیر ده

پښتانه خه شول

عمرونه تېر شول خو خه ونه شول
زاړه خواړه شول، نوی خواړه شول
وخت د قلوبې ده، موسم د کر ده
فصل ئې ژاړې، پښتانه خه شول

ضعف او سنگر

د زور عمر ضعیفی مې غورزوی
احتیاج مې شل کوی او ماتوی
د ننگ وینه رانه گرم سنگر غواړی
عمر جبر مې په کت کښې سړوی

نوي مېدان

بار د عمر راته تن او بدن زور کړو
 بې وسې مې هغه گرم ژوندون سور کړو
 پاکه خدایه! چې دا خه لوبه راوښوه
 زه د کټ شومه، وخت نوي مېدان جوړ کړو

غم د پښتون

دُنیا اړې کړې ده
 چار د ملک بې سمون ده
 چې کور او ورور ئې وران ده
 غم مې د خپل پښتون ده

د پښتو چغه

دا د ګل مینه لیونی ده که دا زه لېونی
 چې تش په بوی پسې تر څوکو د ازغو لارمه
 هلته منصور غوندي د ښکلي د دیدن اواز وه
 چې زه تر دار پورې په چغه د پښتو لارمه

غېرت

نور خپل دولت چیچی،	ما خپل غربت چیچی
دُنیا مچۍ ده،	هر یو حالت چیچی
زه ئې نه غم کړم،	نه ترې وېرېم
نه وروستو کېږم،	ه چې مې غېرت چیچی

ملنگ خټک

په چم کښې د غټانو يو ملنگ غوندي خټک وه
 تپوس وکړی، چې سپو خوښې خوړلې چرته نه ده
 نن ټول سړي خواره د کلی خپلو کښې لکيا دی
 اے خوارو! راپيدا ئې کړی دا نن وخت د هغه ده

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library